

**E fitova Islamin si fe pa humbur
besimin tek Jezu Krishti (paqja qoftë
mbi të) apo ndonjë nga profetët e Zotit
të Gjithëfuqishëm**

**"Thuaj: “O ithtarë të Librit! Ejani tek një
fjalë e përbashkët mes nesh dhe jush: të mos
adhurojmë askënd tjetër përveç Allahut dhe
të mos i shoqërojmë Atij asgjë...”
(Kurani, 3:64)**

**Përgatiti:
Muhammad Al-Sayed Muhammad**

**[Nga libri: Pse të besojmë në Profetin e Islamit, Muhamedin –
paqja qoftë mbi të?]**

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]

Duke u nisur nga titulli që po shqyrtojmë ["E fitova Islamin si fe pa humbur besimin tek Jezu Krishti (paqja qoftë mbi të) apo ndonjë nga profetët e Zotit të Gjithëfuqishëm"], shtrohet pyetja:

Pse është Islami një përfitim dhe fitore? Dhe si është e mundur që të mos humbas besimin tek Jezu Krishti (paqja qoftë mbi të) apo ndonjë profet?

Së pari dhe më kryesorja, njeriu duhet të çlirohet nga pasionet dhe paragjykimet personale për t'iu qasur kësaj çështjeje me një qasje të arsyeshme dhe logjike, duke ndjekur atë mbi të cilën pajtohen mendjet e shëndosha, duke përdorur dhuntinë e arsyes që Allahu (Zoti) i ka dhënë qenies njerëzore – sidomos kur bëhet fjalë për çështjen e besimit në Zotin, Krijuesin, të Lartësuarin dhe Madhështorin – dhe për besimin për të cilin njeriu do të japë llogari para Zotit të tij.

Kjo kërkon aftësinë për të dalluar të vërtetën nga e gabuara, si dhe për të zgjedhur në mënyrë të drejtë përmes natyrshmërisë njerëzore, atë fe që i përshtatet madhështisë së Zotit.

- Njeriu e ndjen fitimin e Islamit dhe e sheh atë kur dëshmon argumentet për vërtetësinë e tij dhe provat që dëshmojnë përmes profetit të tij, Muhamedit (paqja qoftë mbi të), i cili erdhi si thirrës në këtë fe. Në atë moment, njeriu e falënderon Zotin që e udhëzoi drejt bekimit të Islamit si fe, pasi i dha aftësinë për të njohur vërtetësinë e saj dhe për të besuar në mesazhin e Profetit të Tij.

Shkurtimisht, disa nga këto argumente dhe prova janë:

Së pari: Profeti Muhamed (paqja qoftë mbi të) njëhej që në rini nga populli i tij për virtytet e tij të larta morale. Këto cilësi tregojnë qartë urtësinë e Allahut në përzgjedhjen e tij për profeci. Ndër cilësitë më të shquara janë: sinqeriteti dhe besnikëria e tij. Është e paimagjinueshme që një njeri i njohur për këto virtyte, aq sa fitoi nofka për to, të braktiste të vërtetën dhe t'u gënjente

njerëzve të tij, e aq më keq të gënjente për Zotin duke pretenduar profeci dhe dërgesë hyjnore.

Së dyti: Thirrja e tij (paqja qoftë mbi të) përputhet me natyrshmërinë e pastër dhe mendjet e shëndosha. Kjo përfshin:

☞ Thirrja për të besuar në ekzistencën e Zotit, Njeshmërinë e Tij në hyjninë e Tij, Madhështinë dhe Pushtetin e Tij të pafund.

☞ Të mos i drejtohem me lutje apo adhurim askujt tjetër përveç Tij (as njerëzve, as gurëve, as kafshëve, as drunjeve...).

☞ Të mos kemi frikë apo shpresë nga askush tjetër përveç Tij.

Sepse, kur një person mendon: "Kush më krijoi mua dhe i sollti në ekzistencë të gjitha këto krijesa?", përgjigjja logjike është se Ai që i krijoi të gjitha këto krijesa, duhet të jetë me siguri një Zot i fuqishëm dhe madhështor, i përshkruar me fuqinë për të krijuar dhe për të sjellë në ekzistencë nga asgjëja (sepse është e palogjikshme që diçka të krijojë diçka tjetër nga asgjëja).

Dhe nëse ai pyet: "Kush e krijoi këtë Zot?", nëse përgjigjja do të ishte: "Pa dyshim, është një tjetër zot që është i përshkruar me fuqinë dhe madhështinë e Tij," atëherë ai do të gjendej i detyruar të përsëriste këtë pyetje pafundësisht dhe të përsëriste të njëjtën përgjigje. Prandaj, përgjigjja logjike për këtë pyetje është se nuk ka krijues apo zanafilhtar për këtë Zot krijues, i cili ka pushtet absolut mbi krijimin dhe e sjell atë në ekzistencë nga hiçi. Dhe vetëm Ai e zotëron këtë aftësi. Prandaj, Ai është Zoti i vërtetë, Një dhe Unik, i vetmi që meriton adhurimin.

Për më tepër, nuk i shkon për shtat Zotit (Allahu) të banojë brenda një njeriu të krijuar që fle, urinon dhe jashtëqet. E njëjta gjë vlen edhe për kafshët (si lopët e të tjera), veçanërisht kur fundi i të gjithëve është vdekja dhe shndërrimi në kufoma të kalbura.

📖 *Ju lutemi referojuni librit:*

"Një Dialog i Qetë midis një Hindu dhe një Myslimani".

"A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim".

☞ Thirrja për të mos e paraqitur Zotin në forma apo statuja, sepse Ai është shumë më i lartë se çdo imazh që mund të krijojë mendja apo dora e njeriut sipas dëshirave të tij.

 Ju lutemi referojuni librit:

“Një Dialog Paqësor midis një Budisti dhe një Myslimani”.

“A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim”.

☞ Thirrja për të pastruar Zotin nga nevoja për të pasur pasardhës, sepse Ai është Një dhe nuk ka lindur prej askujt. Prandaj, nuk ka nevojë të lindë apo të ketë fëmijë. Sepse, nëse do të kishte, çfarë do ta ndalonte të kishte dy, tre apo më shumë fëmijë? A nuk do të çonte kjo në atribuimin e hyjnisë për ta? Dhe më pas, në devijimin e lutjes dhe adhurimit ndaj shumë zotërave?

☞ Thirrja për ta pastruar Zotin nga cilësitë e shëmtuara që i atribuohen Atij në besime të tjera, duke përfshirë:

- Përshtetja e Zotit në Judaizëm dhe Krishterim si i penduar dhe i dëshpëruar për krijimin e njerëzimit, siç citohet në Zanafilla 6:6. [Bibla e Krishterë përfshin shkrimet hebraike si një nga dy pjesët e saj, të njohura zakonisht si Dhiata e Vjetër]. Pendesa dhe dëshpërimi për veprim burojnë vetëm nga një gabim si pasojë e mosnjohjes së pasojave.

- Përshtetja e Zotit në Judaizëm dhe Krishterim si i pushuar pas krijimit të qiejve dhe tokës, siç thuhet në Eksodi 31:17, dhe se Ai rifitoi energjinë e Tij (sipas përkthimit në anglisht). Pushimi dhe rifitimi i energjisë vijnë vetëm nga lodhja dhe përpjekja.

 Ju lutemi referojuni librit:

“Një Krahasim midis Islamit, Krishterimit, Judaizmit dhe Zgjedhja midis tyre”.

“A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them”

☞ Thirrja për ta shpëlarë Zotin nga cilësia e racizmit dhe se Ai nuk është, ashtu siç pretendon Judaizmi, një zot për individë apo grupe të caktuara.

Ashtu siç janë njerëzit të prirë natyrshëm nga Zoti i tyre për ta refuzuar dhe për ta urreyer racizmin, është e papërshtatshme t'i atribuohet kjo cilësi vetë Zotit, i Cili e ka mbjellë këtë prirje natyrore tek ata.

☞ Thirrje për të besuar në madhësitinë, përsosmërinë dhe bukurinë e cilësive të Zotit, e cila thekson fuqinë e Tij të pakufizuar, urtësinë e përsosur dhe dijen e Tij gjithëpërfshirëse.

☞ Thirrje për të besuar në shkrimet hyjnore, profetët dhe engjëjt. Kjo e krahason njeriun me një makineri. Ashtu si një makineri, me pjesët e saj të ndërlikuara, ka nevojë për një manual udhëzues nga krijuesi i saj që të shpjegojë funksionimin dhe përdorimin e saj, në mënyrë që të mos dështojë në funksionin e vet (gjë që nënkupton pranimin e ekzistencës së krijuesit), po ashtu edhe njeriu, shumë më kompleks se çdo makineri, ka nevojë për një manual dhe udhëzim – një libër udhëzues – që sqaron sjelljen e tij dhe shërben si mjet për të organizuar mënyrën e jetesës sipas parimeve të vendosura nga Zoti i tij. Ky udhëzim i është ofruar përmes profetëve të Zotit, të cilët Ai i ka zgjedhur për të përcjellë shpalljet e Tij përmes engjëllit të ngarkuar me transmetimin e tyre në formë ligjesh dhe mësimesh.

☞ Thirrja për të ngritur pozitën dhe dinjitetin e profetëve dhe të dërguarve të Zotit dhe për t'i shfaqësuar ata nga veprat që u atribuohen në besimet e tjera, të cilat nuk përputhen me karakterin e një njeriu të vërtetshëm, e lëre më me karakterin e një profeti. Për shembull:

- Judaizmi dhe Krishterimi e akuzojnë Profetin Harun se ka adhuruar një idhull në formën e një viçi, madje ka ndërtuar një tempull për të dhe ka urdhëruar Bijtë e Izraelit që ta adhurojnë, siç përmendet në Eksodi: 32.

- Po ashtu, ata e akuzojnë Profetin Lut se ka pirë alkool dhe ka mbetur me barrë dy bijat e tij, të cilat kanë lindur fëmijë prej tij. (Zanafilla: 19)

Të kritikosh ata që i Plotfuqishmi Allah i ka zgjedhur si ambasadorët e Tij mes Tij dhe krijesave të Tij për të transmetuar mesazhin e Tij, do të thotë të kritikosh zgjedhjen e Allahut dhe ta përshekruash Atë si të paditur për të fshehtat dhe të mangët në urtësi, për shkak të përzgjedhjes së dobët të atyre që do të jenë shembull për njerëzit – profetët dhe të dërguarit, që duhet të jenë

ditat e udhëzimit për të gjithë njerëzit. Shtrohet pyetja: Nëse profetët dhe të dërguarit nuk kanë shpëtuar nga imoralitetet që u atribuohen atyre, a do të ishin të sigurt ndjekësit e tyre nga këto vepra? Kjo mund të jetë një justifikim për rënien në mëkate të tilla dhe përhapjen e tyre.

🕌 Thirrja për të besuar në Ditën e Gjykimit, kur krijesat do të ringjallen pas vdekjes, dhe më pas do të ketë llogari. Shpërblimi do të jetë një jetesë e përjetshme e lumtur për besimin dhe veprat e mira, ndërsa ndëshkimi do të jetë jetë e mjerë për mohimin dhe të keqen.

🕌 Thirrja për legjislacion të drejtë dhe mësim të larta dhe për të korrigjuar shtrembërimet në besimet e feve të mëparshme. Një shembull i kësaj është:

- Gratë: Ndërkohë që Judaizmi dhe Krishterimi ia atribuojnë Evës (bashkëshortes së Ademit, paqja qoftë mbi ta) fajin për mosbindjen e Ademit ndaj Zotit duke e tunduar për të ngrënë nga pema e ndaluar, siç përmendet në (Zanafilla 3:12), dhe se Zoti e ndëshkoi atë për këtë me dhembjen e shtatzënisë dhe lindjes si dhe pasardhësit e saj, siç përmendet në (Zanafilla 3:16), Kurani Famëllartë e sqaron se mosbindja e Ademit ndodhi për shkak të tundimit të Shejtanit (pra jo për shkak të gruas së tij Evës), siç përmendet në [Sure El-Araf: 19-22] dhe [Sure Taha: 120-122], duke hequr kështu përçmimin ndaj gruas që ekzistonte në fetë e mëparshme për shkak të atij besimi. Islami erdhi me thirrjen për të nderuar gruan në të gjitha fazat e jetës së saj. Shembull për këtë është fjala e Profetit Muhamed (paqja qoftë mbi të): **“Silluni mirë me gratë”** [Sahih Bukhari], dhe fjala e tij (paqja qoftë mbi të): **“Kush ka një vajzë dhe nuk e varros të gjallë, nuk e fyej dhe nuk e preferon djalin mbi të, Allahu do ta fusë në Xhenet për shkakun e saj”** [Transmetuar nga Ahmedî].

- Luftërat: Judaizmi dhe krishterimi përmendin shumë tregime për luftëra që nxisin vrasjen dhe shkatërrimin e të gjithëve – përfshirë fëmijët, gratë, pleqtë dhe burrat – siç përmendet në (Jozueu 6:21) dhe të tjera. Kjo shpjegon etjen bashkëkohore për gjakderdhje dhe indiferencën ndaj masakrave dhe gjenocideve (siç

po ndodh në Palestinë). Në të kundërt, në Islam shfaqet toleranca edhe gjatë luftës: ndalohej tradhtia dhe vrasja e fëmijëve, grave, pleqve dhe atyre që nuk marrin pjesë në luftim. Shembull i kësaj është fjala e Profetit Muhamed (paqja qoftë mbi të): “Mos vrisni foshnja, fëmijë, gra apo pleq.” [Shënuar nga Al-Bejhikij]

Gjithashtu, ai urdhëron që të sillet mirë me robërit e luftës, edhe nëse kanë luftuar kundër myslimanëve, dhe ndalon dhunimin e tyre.

 Ju lutemi t'i referoheni librit:

“Mësimet e Islamit dhe si i zgjidhin problemet e së kaluarës dhe të tashmes”.

“Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems”.

Së treti: Mrekullitë dhe ngjarjet jashtëzakonshme që Allahu bëri përmes Profetit Muhamed (paqja qoftë mbi të), si dëshmi e ndihmës dhe mbështetjes së Tij për të. Ato ndahen në:

- **Mrekulli të prekshme**, siç ishte burimi i ujit nga gishtat e tij (paqja qoftë mbi të), gjë që pati një rol të rëndësishëm në shpëtimin e besimtarëve nga vdekja për shkak të etjes në disa raste.

- **Mrekulli jo të prekshme (jofizike)**, si:

- Lutjet e tij të pranuar, siç ishte lutja e tij për shi.
- Profeti Muhamed (paqja qoftë mbi të) paratha shumë gjëra të fshehta (të padukshme për njerëzit): siç janë parashikimet e tij për pushtimin e ardhshëm të Egjiptit, Kostandinopojës dhe Jerusalemit, e të tjera, si dhe zgjerimin e sundimit të myslimanëve. Ai gjithashtu paratha pushtimin e Askalonit në Palestinë dhe bashkimin e saj me Gazën (e njohur historikisht si Gaza Askalon), përmes fjalëve të tij:

“Xhihadi më i mirë është ruajtja e kufijve, dhe më i miri prej tyre është në Askalon” [Silsilatu Sahiha nga Al-Albani].

Kjo nënkupton në mënyrë të hollë se kjo zonë e përmendur në hadith do të jetë në të ardhmen një vend i madh xhihadi, që kërkon durim të madh nga luftëtarët fisnikë nëpërmjet qëndrueshmërisë

dhe mbrojtjes në rrugën e Allahut. Çdo gjë që ai ka parashikuar është bërë realitet.

➤ Profeti Muhamed (paqja qoftë mbi të) paratha gjithashtu shumë fakte shkencore të fshehta më shumë se 1400 vjet më parë, të cilat më pas shkenca moderne i zbuloi dhe konfirmoi saktësinë e fjalëve të tij. Shembull për këtë është fjala e tij:

“Kur të kenë kaluar dyzet e dy netë mbi pikën (e spermës), Allahu dërgon një engjëll tek ajo, i cili e formon atë dhe i krijon dëgjimin, shikimin, lëkurën, mishin dhe kockat...” [Transmetuar nga Muslimi].

- Shkenca moderne ka zbuluar se në fillim të javës së shtatë, pikërisht duke filluar nga dita e 43-të pas fekondimit, fillon të zhvillohet struktura skeletore e embrionit dhe të shfaqet forma njerëzore, duke e vërtetuar kështu atë që ka thënë Profeti.

• Mrekullia e Kuranit (mrekullia më e madhe që do të mbetet deri në Ditën e Gjykimit), me stilin e tij të veçantë, për të cilin as arabët më elokuentë nuk arritën të sillnin një sure të ngjashme me më të voglën prej sureve të tij.

- Kurani i Shenjtë përmendi shumë çështje të fshehta (të së kaluarës, të tashmes dhe të ardhmes), duke përfshirë edhe fakte të shumta shkencore që askush nuk mund t'i kishte ditur më shumë se 1,400 vjet më parë. Më vonë, shkenca moderne zbuloi vërtetësinë dhe saktësinë e asaj që ai transmetonte. Kjo ka qenë një arsye për pranimin e Islamit nga shumë dijetarë në fusha të ndryshme shkencore.

- [Ndër ata që kanë shprehur publikisht admirim të thellë për faktet astronomike në Kur'anin e Shenjtë është Prof. Yoshihide Kozai, Drejtori i Observatorit të Tokios në Japoni]. Një shembull i kësaj është tregimi se Allahu i Lartësuar do të vazhdojë të zgjerojë universin, siç thotë Ai:

“Dhe Ne e ndërtuam qiellin me forcë, dhe Ne padyshim jemi zgjerues” [Edh-Dharijat: 47].

Kjo nuk është zbuluar shkencërisht deri në këtë epokë moderne. Sa të sakta janë fjalët e Kuranit Famëlartë dhe thirrja e tij për dije dhe reflektim!

➤ Zbulesa e parë që Allahu zbriti nga ajetet e Kuranit ishte fjala e Tij:

“Lexo me emrin e Zotit tënd që krijo!” [Al-Alek: 1].

Leximi është rruga drejt dijes dhe kuptimit, dhe kështu drejt përparimit të njerëzimit në të gjitha fushat e jetës.

📖 *Shiko gjithashtu librin:*

“Islami dhe Zbulimet e Shkencës Moderne si dëshmi dhe prova për profetësinë dhe dërgimin e Muhamedit (paqja qoftë mbi të)”.

“Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)”.

■ **Shënim logjik:**

- Ajo që u përmend më sipër përbën një kriter të drejtë që çdo mendje – në çfarëdo niveli – mund ta kuptojë për të njohur vërtetësinë e çdo profeti ose të dërguari, dhe rrjedhimisht të vërtetën e thirrjes dhe mesazhit të tij.

➤ Nëse një hebre apo i krishterë do të pyetej: Pse besove në profetësinë e një profeti të caktuar kur ti nuk ke parë asnjë nga mrekullitë e tij?

Përgjigjja do të ishte: Për shkak të dëshmive të vazhdueshme të atyre që i transmetuan ato mrekulli.

✓ Kjo përgjigje do të çojë në mënyrë logjike në besimin në Profetin Muhamed (paqja qoftë mbi të), sepse dëshmitë e vazhdueshme për mrekullitë e tij janë më të shumta se ato të çdo profeti tjetër.

- Përveç sa më sipër, përmes biografisë së tij që Allahu e ka ruajtur, bëhet e qartë vërtetësia e thirrjes së tij:

1. Përkushtimi i tij i vazhdueshëm për të zbatuar atë që predikonte, duke përfshirë aktet e adhurimit, mësimet e larta dhe moralin fisnik, së bashku me devotshmërinë dhe asketizmin e tij në këtë botë të përkohshme.

2. Profeti Muhamed (paqja qoftë mbi të) refuzoi ofertat e mekasve për pasuri, mbretëri, nder dhe martesë me vajzat më fisnike të tyre, në këmbim të braktisjes së thirrjes së tij (në njësimin e Allahut, adhurimin e pastër ndaj Tij, braktisjen e

idhujtarisë, urdhërimin për të mirën dhe ndalimin nga e keqja), ndërkohë që përjetonte vuajtje të mëdha nga dëmet, armiqësia, persekutimi dhe më pas luftërat që ia bënë populli i tij për shkak të kësaj thirrjeje.

3. Kujdesi i tij për të mësuar shokët dhe umetin e tij që të mos e teprojnë në lavdërimin e tij. Ai ka thënë: “Mos më lavdëroni siç lavdëruan të krishterët birin e Merjemes. Unë jam vetëm një rob, ndaj thoni: ‘Robi i Allahut dhe i Dërguari i Tij.’” [Transmeton Buhariu]

✓ Mbrojtja e Allahut për të deri sa ai e përcolli mesazhin dhe Allahu e kënaqur me të i dha atij fitoren për të themeluar shtetin e Islamit.

A nuk janë të gjitha këto dëshmi të mjaftueshme se ai (paqja qoftë mbi të) është i sigurtë në pretendimin e tij dhe është i Dërguar nga Allahu?

➤ Ne vërejmë se shprehja “dhe Ai erdhi me dhjetë mijë të shenjtë” në Ligjin e Përtërirë (33:2) është hequr nga teksti arab pas frazës [dhe Ai shkëlqeu nga mali i Paran], e cila i ngjan profecisë për Profetin Muhamed (paqja qoftë mbi të), me lindjen e diellit dhe ndriçimin e tij në horizont. Në Zanafilla (21:21) thuhet: “Dhe ai – Ismaili – u vendos në shkretëtirën e Paran”, dhe dihet me transmetim të vazhdueshëm se Ismaili (paqja qoftë mbi të) ka jetuar në tokën e Hixhazit. Prandaj, malet e Paran janë malet e Hixhazit në Mekë. Kështu, referenca i drejtohet qartë Profetit Muhamed (paqja qoftë mbi të), kur ai hyri në Mekë si fitimtar pa gjakderdhje dhe i fali banorët e saj, i shoqëruar nga dhjetë mijë shokë. Ky fragment i hequr [dhe Ai erdhi me dhjetë mijë të shenjtë] është i konfirmuar në versionin e King James, versionin American Standard dhe në Amplified Bible.

➤ Gjithashtu, në himnin e pelegrinëve në (Psalmet 84:6), fjala (Baka) është zëvendësuar në tekstin arab, që të mos tregojë qartë për haxhillëkun në Qaben (në Mekë), vendlindjen e Profetit Muhamed, pasi (Meka) quhet edhe (Baka). Kjo përmendet në Kuranin Famëllartë si (Baka) në [Ali Imran: 96], dhe kjo shprehje është e konfirmuar në versionin e King James dhe të tjerë [lugina e

Baka], ku shkronja e parë e fjalës [Baka] është me shkronjë të madhe për të treguar se është emër i përveçëm – dhe emrat e përveçëm nuk përkthehen.

 Ju lutemi t'i referoheni librit:

“Muhamedi (paqja qoftë mbi të) është me të vërtetë Profeti i Allahut”.

“Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah”.

■ **Mesatarja dhe Universalizmi i Islamit:** Islami është feja e paqes që përfshin të gjithë, njeh të drejtat e tyre dhe thërret për besim në të gjithë profetët e Allahut.

■ Islami vjen me mesatari në gjithçka, veçanërisht në çështjet e besimit, duke trajtuar çështjen më të rëndësishme në krishterim, që është çështja e Krishtit (paqja qoftë mbi të). Ai thërret për:

➤ Besimin në profetësinë e Jezusit të Krishtit (paqja qoftë mbi të), mrekullinë e lindjes së tij, dhe mrekullinë e të folurit në djep si një shenjë nga Allahu për të shpëtuar nënën e tij nga ajo që Judaizmi i atribuoi asaj për imoralitet, duke e nderuar atë dhe si dëshmi për profetësinë dhe dërgimin e tij më vonë.

✓ Nga një këndvështrim racional: Kjo është deklarata logjike dhe e moderuar, pa neglizhencën e Judaizmit që mohoi mesazhin e Krishtit (paqja qoftë mbi të), e shpifi atë, ia atribuoi lindjen kurvërisë dhe e ofendoj nënën e tij, duke e akuzuar për imoralitet; dhe pa teprimin dhe ekzagjerimin e Krishterimit që i atribuoi hyjninë atij.

■ **Ajo që e sqaron këtë nga një këndvështrim racional:**

• Ashtu si natyra e pastër dhe mendja e shëndoshë nuk e pranon thirrjen për bashkimin e natyrës njerëzore me natyrën shtazore (si për shembull martesë e një njeriu me një lopë ose me ndonjë kafshë tjetër) për të prodhuar një qenie që përmban të dy natyrat, si një krijesë gjysmë-njeri e gjysmë-lopë, sepse kjo do të ishte një ulje dhe zhvlerësim i njeriut – edhe pse të dy (njeriu dhe kafsha) janë krijesë – po ashtu natyra e pastër dhe mendja e shëndoshë nuk e pranojnë thirrjen për bashkimin e natyrës hyjnore me atë njerëzore për të prodhuar një qenie që bashkon hyjnore dhe

njerëzoren, sepse kjo do të ishte zhvlerësim dhe fyerje ndaj Zotit. Ka një dallim të madh mes Zotit dhe njerëzve, veçanërisht kur kjo qenie pretendohet se ka lindur nga organet intime, dhe sidomos nëse kjo besë përfshin kryqëzim, vrasje dhe varrosje pas fyerjes dhe poshtërimit (si pështyma, shuplakat dhe zhveshja e rrobave, etj.), një besim i tillë poshtërues nuk i takon Zotit të Madhërishtëm.

- Dihet se Krishti (paqja qoftë mbi të) hante ushqim dhe kishte nevojë për nevoja fiziologjike. Nuk i takon Zotit të përshkruhet në një mënyrë të tillë ose të mishërohet në një njeri të krijuar që fle, urinon, kryen nevoja dhe mban në stomak jashtëqitje të ndyra e të neveritshme.

- Ashtu si një enë e vogël dhe e kufizuar nuk mund të përmbajë ujë e deteve, po ashtu nuk është e pranueshme të thuhet se Zoti mund të përmbahet në mitrën e një krijese të dobët.

- Ashtu si nuk është e arsyeshme që dikush të mbajë mëkatën e dikujt tjetër, edhe nëse është babai apo nëna e tij – dhe kjo gjë thuhet në vetë krishterimin: “Prindërit të mos vriten për fëmijët, as fëmijët për prindërit; secili do të vdesë për mëkatën e vet” (Ligji i Përtërirë 24:16), dhe gjithashtu: “Ai që mëkaton, ai do të vdesë. Fëmija nuk do të bartë fajin e prindit, as prindi nuk do të mbajë fajin e fëmijës. Drejtësia e të drejtit do të shpërblehet për të, dhe ligësia e të ligut do të bjerë mbi të” (Ezekieli 18:20) – po ashtu nuk është logjike që pasardhësit e Ademit të mbajnë një mëkat që nuk e kanë kryer për shkak të mosbindjes së babait të tyre, Ademit. Prandaj, ideja e mëkatit të trashëguar hidhet poshtë në vetë bazë të deklaratës së Biblës, dhe për pasojë edhe çështja e shlyerjes së mëkateve është një koncept i gabuar dhe i pabazuar logjikisht.

- Duke supozuar se falja nga ana e Zotit për mosbindjen e Ademit (e cila ishte thjesht ngrënia nga pema e ndaluar) kërkon kryqëzim dhe vrasje, atëherë pse ky kryqëzim dhe kjo vrasje nuk do të ishin për vetë Ademin, ai që kreu mëkatën, por për Krishtin – i cili ishte një predikues, një mësues i drejtë, i përkushtuar dhe i devotshëm ndaj nënës së tij?! E jo vetëm kaq, por edhe pretendimi se është e domosdoshme kryqëzimi dhe vrasja e vetë Zotit, i cili pretendohet se është mishëruar në formën e një njeriu?!

- Po për mëkatet e mëdha dhe shkeljet që njerëzimi kreu pas Ademit? A kërkon kjo një kryqëzim dhe vrasje të re të Zotit në një formë tjetër njerëzore? Nëse do të ishte kështu, atëherë njerëzimit do t'i duheshin mijëra “Krishtë” për të kryer rolin e pretenduar të shlyerjes.

- Pse Zoti nuk ia fali mosbindjen Ademit (nëse ai u pendua dhe kërkoi falje), siç fal të gjitha mëkatet e tjera? A nuk është i fuqishëm për këtë? Sigurisht që është.

- Dhe nëse pretendimi për hyjninë e Krishtit bazohet në faktin se ai lindi pa baba, atëherë çfarë të themi për Ademin, paqja qoftë mbi të, i cili u krijua pa baba dhe nënë?!

- Nëse pretendimi për hyjninë e Krishtit bazohet në mrekullitë e tij, atëherë çfarë të themi për Profetin Muhamed dhe profetë të tjerë që gjithashtu patën shumë mrekulli? A u pretendua ndonjëherë se ata ishin hyjni?! Sigurisht që jo.

■ **Ka gjithashtu një sqarim të rëndësishëm logjik:**

- Meqenëse natyra e Krishtit, të cilin krishterimi e pretendon si shëlbues hyjnor, është ose e vdekshme ose e pavdekshme, atëherë pason kjo:

1. Nëse natyra e Krishtit është e vdekshme, atëherë ai nuk është Zot, dhe kështu bie poshtë pretendimi se ai ishte njëkohësisht Zot dhe shëlbues.

2. Nëse natyra e Krishtit është e pavdekshme, meqenëse ai është Zot, atëherë ai nuk ka vdekur, dhe për pasojë nuk ka pasur ndonjë shlyerje mëkati.

➤ Ajo që kemi sqaruar logjikisht në lidhje me pavlefshmërinë e besimit për bashkimin e natyrës hyjnore me atë njerëzore për të krijuar një qenie që i përmbledh të dyja në një formë njerëzore – siç pretendohet për Krishtin – vlen gjithashtu edhe për atë që kanë pretenduar edhe kombe të tjera në epoka të ndryshme, si për shembull Krishna në Indi, Buda në shoqëritë e Azisë Lindore, dhe Horusi te egjiptianët e lashtë – historia e të cilit është më e vjetër se ajo e Krishtit.

✓ Prandaj bëhet e qartë se ky besim nuk është gjë tjetër veçse një koncept i huazuar nga besimet e kombeve të lashta, i paraqitur në

forma të ndryshme tregimesh, mitesh dhe legjendash – pa ndonjë bazë të qëndrueshme në shpallje hyjnore apo argument logjik të shëndoshë.

■ **Sqarim:**

➤ Krishterimi pretendon hyjninë e Krishtit (paqja qoftë mbi të), megjithëse ai kurrë nuk e ka thënë këtë në mënyrë të qartë në ndonjë nga Ungjijtë, si p.sh. të thoshte: “Unë jam Zot” ose “Adhurojeni mua”, dhe nuk i ka mësuar dishepujt e tij të bëjnë diçka të tillë. Përkundrazi, në (Mateu 21:11) thuhet se Krishti (paqja qoftë mbi të) është një profet, siç citohet:

“Turma u përgjigj: Ky është Jezusi, profeti.”

Gjithashtu, ai i mësoi dishepujt e tij të luteshin me përlësi duke rënë me fytyrë përdhe – siç përmendet në (Mateu 26:39). Por kujt i falej dhe i bënte sexhde ai? A nuk ishte Zotit të tij? Kjo është pikërisht mënyra e adhurimit në Islam.

➤ Krishti gjithashtu i mësoi dishepujt e tij të përshëndesnin njëri-tjetrin me përshëndetjen e paqes – siç përmendet në (Gjoni 20:21, 26) – që është edhe përshëndetja islame: “Es-selamu alejkum” – dhe përgjigja është: “Ue alejkum selam.”

➤ Shumë njerëz, pasi kanë përqaftuar Islamin, thonë: “Tani jemi të krishterë më të mirë se sa ishim më parë, sepse ndjekim mësimet e Krishtit.”

■ **Sqarim tjetër:**

➤ Në Kuranin Famëlartë gjendet një sure e plotë me emrin *Sureja Merjem*, e cila nderon Krishtin dhe nënën e tij (paqja qoftë mbi ta të dy) në një mënyrë që nuk gjendet as në Bibël.

➤ Islami e lartëson pozitën e Isait (Jezusit) dhe të nënës së tij, duke thirrur në besimin në të si profet fisnik i dërguar nga Allahu dhe në ndjekjen e mësimave të tij – të cilat përputhen me mësimet që solli Profeti Muhamed (paqja qoftë mbi të).

 Ju rekomandojmë këto libra:

"Një dialog i qetë mes një të krishteri dhe një muslimani"

"Pse të zgjedh Islamin si fe?"

"A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim."

"Why choose Islam as a religion?"

■ **Në përfundim:** Meqenëse ky paraqitje ishte objektive dhe përputhet me arsyen e shëndoshë që Zoti na ka dhënë për të dalluar të vërtetën nga e pavërteta, si dhe përputhet me çfarë kërkon natyra e pastër për sa i përket besimeve të larta, lind pyetja për çdo person që e ka njohur të vërtetën nga argumentet për vërtetësinë e thirrjes së Profetit Muhamed dhe të Islamit, por ai ende nuk ka besuar:

- Çfarë të pengon të mendosh sinqerisht për Islamin, dhe të shqyrtosh nëse ai të ofron përgjigjet që kërkon për pyetjet e tua – veçanërisht në lidhje me besimin në Allahun – që nuk i ke gjetur në fe të tjera?! Sepse do të jesh përgjegjës para Allahut për besimet e tua dhe për kërkimin e së vërtetës në zgjedhjet e tua.

- Çfarë dëmi ka nëse unë fitoj duke zgjedhur Islamin, i cili më ofron përgjigje logjike dhe të qarta për të gjitha pyetjet e mia, pa më detyruar të pranoj besime të pakuptueshme për mendjen, dhe nuk e humbas besimin tim në Krishtin (paqja qoftë mbi të) – në mënyrën e duhur që përputhet me natyrën dhe nuk bie ndesh me arsyen dhe mendimin e drejtë – dhe nuk humbas dashurinë dhe respektin tim për të, sepse ai në Islam ka një pozitë të lartë dhe fisnike, ashtu siç ka edhe nëna e tij Merjem (paqja qoftë mbi të)? Dhe gjithashtu, nuk e humbas besimin në asnjë profet?

Allahu na udhëzoftë të gjithëve drejt asaj që është e mirë dhe e drejtë.